Üks nõiduse lugu.

Ühes weikeses linnakeses P., kust kaunikene oja oma woogusid wahutades suure rutuga läbi weeretab, seisab pea keskkohas kõrts ehk peenemalt üteldud, trahter, mis alati inimestega täidetud oli. Ega see ka ime ei olnud, jookide ja sõõkide eest sai kõigiti hästi muretsetud, peale selle ajas trahterperemehe tütar Liisa, ladus ja lõbus neiu, wõerastele alati magusat ja naljakat juttu. Igaüks, olgu ka kõige pahuram ja pahasem inimene, pidi Liisa terawat nalja ja kõlawat naeru kuuldes ka ise pea lõbusalt naljatama ja naerma hakkama.

Ainult ühe juures oli see asi just ümberpöördud: ta naljatas ja naeris alati muidu, astus ta aga trahterisse, siis oli rõõmu tuju koguni ära kadunud. Kui ka teised mõne nalja üle nii naersiwad, et silmist wesi weeres ja wats wabises, istus ta alati kulmu kortsutades ühe üksiklase laua ääres ja waatis ainult kas õlle klaasi ehk ilusa tallitajanna Liisa peale. Lugejad saawad siin täiesti aru, kuidas asjalood seisawad, aga ka tema kõrtsinaabrid oliwad noore mehe mõtetest aru saanud, ning mõndagi paha nalja oleks tehtud, kui mitte poisi tugew keha jõud kõiki „naljategijaid“ auukartlikus kauguses ei oleks hoidnud. See oli rikka möldre S. ainukene poeg Willem.

Ainukene inimene, kellega Willem alati heasti läbi sai, oli naabri kaupmehe poeg, tema nooruse ea sõber Juhan. Selle pea oli alati kõiksuguseid tondi ja nõiduse lugusid täis, mida ta igakord teistele ettepuhuda armastas. Kord õhtu Willemiga kahekeisi kõrtsist kodu minnes, ütles ta korraga seltsimehele:

„Kas sa tead midagi, Willem?“

„Mitte midagi weel, mis seal siis on?“ oli selle pahane wastus.

„Kuule, wana sõber, asjad ei ole mitte kõik üsna korras. Sa ei räägi kõrtsis istudes kellegiga ühte sõnagi, waatad ja põrnitsed peale; kui aga Liisa tuleb, siis näib, nagu kisuks sul keegi silmad ja suu pärani lahti.“

„See ei ole sinu asi!“ wastas Willem wihaselt ning tõmbas tugewa käe rusikasse.

„Mis sa siis nii pahane oled, ma ei ole sinu üle ju ühtegi halba rääkinud! Et ma, nagu sa tead, sinu südame sõber olen, siis ütlen ma sulle otsekohe südame pealt wälja, mis mind waewab. Ma arwan et — et — Liisa sinu ära on nõidunud.“

„Ah, mis sa unistad,“ wastas Willem pool naljatades, pool tõega, mina olla nüid Liisast ära nõiutud. Kuidas wiisi on ta seda siis küll peale hakanud? Et ma aga sulle näidata tahan, et ka sell korral, kui ta mind tõesti ära peaks nõidunud olema, see minu juures midagi mõjunud ei ole. Mina ei lähe sinna mitte enam. Sa wõid mind homme umbes sell ajal sõbra Hansu juures oodata, kus ma harilikult Liisa juure läksin.“

„Sooh, see on siis kõik wäga hea. Mis aga äranõidumise kohta käib, siis pean ma sulle tähendama, et see sula tõsi on. Sa tunned ju ometi wana Kadaka Leenud. Küsi aga selle käest, kuidas siis asju ajatakse, kui näituseks naesed mehi oma wõrku tõmmata püiawad. Tema teab, kuidas jooki walmistama peab, et see, kes sellest joob, mitte enam lahti ei pääse. . . Ma arwan ka tõesti näinud olewat, et Liisa enne kui ta sinule õlle klaasi andis, ikka seal

Eesti-rahwa Kasuline Kalender 1894, lk. 26